

Isabelle

Boeken van Tessa de Loo bij De Arbeiderspers:

De meisjes van de suikerwerkfabriek (verhalen, 1983)

Meander (roman, 1986)

Het rookoffer (novelle, 1987)

Isabelle (roman, 1989)

De tweeling (roman, 1993)

Alle verhalen (1995)

Toen zat Lorelei nog op de rots (toespraak Dodenherdenking, 1997)

Een varken in het paleis (reisverhaal, 1998)

Een gevaar op de weg (autoportretten, 1999)

Een bed in de hemel (roman, 2000)

De zoon uit Spanje (roman, 2004)

Harlekino (roman, 2008)

Daan (novelle, 2010)

Verraad me niet (roman, 2011)

Kenau (roman, 2013)

Een goed nest (roman, 2014)

Liefde in Pangea (roman, 2017)

De tweeling – achter de schermen (non-fictie, 2018)

Tessa de Loo

Isabelle

Roman

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Eerste druk 1989
Negentiende druk 2018

Copyright © 1989 Tessa de Loo

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Bram Kleiweg
Omslagillustratie: © Fisher Photostudio / Adobe Stock
Portret auteur: © Barbara Kieboom

ISBN 978 90 295 2883 2/NUR 301

www.arbeiderspers.nl
www.tessadeloo.nl

1

Niet lang geleden verdween in Auvergne, een streek in Frankrijk die vermaard is om zijn uitgedoofde vulkanen, groene kratermeren, met amethyst geplaveide wegen en huizen van zwarte Volvicsteen, op klaarlichte dag de beroemde filmster Isabelle Amable. Men was geschokt. Hoe kon dit gebeuren, in een modern land met een groot internationaal aanzien, met talloze kerncentrales, een land dat atoomproeven deed in overzeese koloniën? Kon dit land de veiligheid van zijn burgers wel waarborgen? Radio en televisie, kranten en weekbladen maten breed uit over de vermissing en de kolossale opsporingsactie die op gang kwam.

Bijgestaan door verontruste streekbewoners kamde de politie met honden het hele gebied uit. Ze zochten op de onafzienbare heidevelden, in de kastanjabossen, langs steile berghellingen, in ravijnen en bergstromen, in grotten en spelonken, hoog op de koude, winderige toppen van de spitse Puys en de stompe Plombs, ze zochten op de door lavastromen gevormde plateaus waar nu vruchtbare weidegronden waren, ze zochten in de bouwvallige Burons waar de herders plachten te schuilen, ze zochten in het zwarte water van de Gours, ze zochten in het veenmos van de moerassige Sagnes, maar nergens

werd ook maar een spoor van haar gevonden. Het leek of ze spontaan ten hemel was gevaren – het leek of de aarde zich gulzig had geopend.

Keer op keer werd het laatste moment waarop zij levend was gezien gereconstrueerd. Sinds begin juni logeerde ze bij haar ouders op het landgoed Le Pompon, om weer op krachten te komen na de enerverende opnamen van haar laatste film. Een lange wandeling in de bergen was een dagelijkse gewoonte van haar geworden.

‘Daar knapte ze zo van op,’ verdedigde Isabelle’s moeder haar dochter tegen de insinuatie van een jonge journalist van de *Gazette d’Auvergne* dat Isabelle haar noodlot zelf had opgezocht door er zonder gezelschap op uit te trekken.

‘Vond ze het niet eng om alleen op pad te gaan?’ drong hij aan.

‘Ach nee,’ snikte mevrouw Amable, ‘wat kan hier nu gebeuren? Het is hier zo vredig. Isabelle is hier opgegroeid, als kind zwierf ze al door de bossen...’

‘Was ze dan niet bang voor het Beest van Gévaudan?’ vroeg hij sensatiebelust.

‘Wat voor beest?’ Angstig sperde ze haar betraande ogen open.

‘Het Beest van Gévaudan dat, niet ver hiervandaan, tussen 1764 en 1767 het Plateau van Gévaudan terroriseerde. Meer dan honderd personen werden gruwelijk verminkt teruggevonden. Men was het er algemeen over eens dat dit alleen het werk van een weerwolf kon zijn.’

‘Meneer,’ kwam Isabelle’s vader tussenbeide, ‘dat is ruim tweehonderd jaar geleden. Wilt u alstublieft uw griezelverhalen voor u houden, mijn vrouw is al genoeg van streek.’

Gaspard Peyrol, een pafferige boer met een gezicht in de kleur van bloedworst, viel de twijfelachtige eer ten deel Isabelle het laatst te hebben gezien. Hij had haar langs zijn huis zien komen in een gebloemde zomerjurk, op rode schoentjes met hoge hakken en een riempje om de hiel. Hoe haalt iemand het in zijn hoofd op zulk schoeisel een bergpad te beklimmen, had hij zich afgevraagd. Verder had hij geen aandacht aan haar besteed. ‘Ik was mijn kazen aan het keren,’ zei hij.

Ook Jeanne Bitor werd ondervraagd. Zij woonde, in gezelschap van twee pitbullterriërs, een kilometer bergopwaarts voorbij Peyrol, in een eeuwenoude boerderij van grijze trachiet met lavaleien op het dak en stapels brandhout onder het scheefgezakke, beschimmelde balkon. Zij wist nergens van, zei ze stuurs, ze had wel wat anders te doen dan de hele dag voor het raam te staan. Waarmee zij het dan zo druk had? Wel, zij werkte tot middernacht in het dorpscafé en overdag maakte ze schilderijen, een dubbele taak dus. Men liet haar snel gaan, zo ontmoedigend en onaangenaam was het om met haar te spreken en haar aan te zien. Bezitten de vrouwen van Auvergne doorgaans een aardse, blozende schoonheid, deze getuige was van zo’n zeldzame lelijkheid dat zij met recht het zoveelste wonder der natuur genoemd

mocht worden in deze aan natuurwonderen zo rijke streek. Zij was lang, dun en knokig. Waarschijnlijk had ze zich al in de puberteit de gewoonte aangemeten haar rug te krommen, deels om haar lengte minder in het oog te doen lopen, deels om haar platte borst te verdonkeremanen. Boven die gebogen rug stak de kop met de lange scherpe neus en de puntige kin – waartussen de ingevallen mond met een vermolmd gebit in het niet verdween – beschuldigend als een priemende wijsvinger naar voren. Had een weelderige haardos een en ander misschien nog kunnen camoufleren, zij was sinds haar geboorte nooit verder gekomen dan wat schamel, kleurloos nesthaar dat met een elastiekje op het achterhoofd bijeen werd gehouden. Haar kleine, half toegeknepen ogen, die door dikke brillenglazen wantrouwend op de ambtenaren uit het politieapparaat gevestigd waren, veroorzaakten bij de dienstdoende heren een groot onbehagen. Zij lieten haar dus gaan en slaakten een zucht van verlichting toen de deur met een mannelijke klap achter haar dichtviel. De geestigste onder hen maakte de opmerking dat zij haar naam met recht eer aandeed: Bitor was immers een verbastering van Butor, dat reiger betekent.

Al met al had de opsporingsactie niet meer opgeleverd dan het idyllische beeld van Isabelle die op naaldhakjes de berg opklauterde.

De media compenseerden het gebrek aan gegevens die nieuw licht op de zaak wierpen op hun eigen manier: Isabelle verkeerde in een depressieve toe-

stand – haar werden geen interessante rollen meer aangeboden, scandaleuze affaires met invloedrijke mannen hadden haar uitgehold, haar stiefvader had haar als kind verkracht, haar minaar had haar verlaten voor een ordinaire toneelspeelster, diep in haar hart verlangde zij naar een kind maar haar carrière liet dit niet toe...

Maar omdat er in de wereld elke dag, ieder uur, een overvloed aan sensationele gebeurtenissen plaatsvindt, verflauwde de aandacht van de pers ten slotte.

En ook de commissaris van politie die, wanneer men de moed dreigde te verliezen, in navolging van Joseph Charles Alexandre, de vijftiende-eeuwse kasteelheer van het naburige slot Anterroche, herhaaldelijk heldhaftig had geroepen: 'Impossible n'est pas Français,' ook hij gaf het op. Er verdwenen in Frankrijk per jaar duizenden mensen, zei hij. Het was onmogelijk de gangen van al deze mensen na te gaan, te meer omdat men de handen vol had aan degenen die, in plaats van verdwenen, juist hinderlijk aanwezig waren.

Alleen Bernard Buffon, onderwijzer op de dorpschool, berustte niet. Hij had met hart en ziel aan de speuractie deelgenomen en verkeerde nog steeds in een toestand van diepe verslagenheid over de onbegrijpelijke verdwijning.